

11 setembre 2017

L'any passat, des d'aquest mateix lloc, vaig tenir l'oportunitat de demanar-vos que participéssiu a les mobilitzacions que s'havien organitzat a Barcelona, que sortíssiu al carrer, com sempre de manera alegre i pacífica, i que reclaméssiu una vegada més el dret d'un poble a la seva autodeterminació. Fa anys que els catalans demanem de manera alegre i pacífica la possibilitat de decidir entre tots fer o no fer un pas endavant com a Nació.

Ho recordeu? Hi havia un cert cansament l'any passat. Amics, parents i coneguts manifestaven el seu desencant i deien que ja en tenien prou d'accions conjuntes per reclamar el que hauria de ser un dret reconegut si visquéssim en un Estat normal.

No vivim en un estat normal. Si més no, estem ben lluny de ser un estat madur democràticament. No podem ser un estat madur democràticament perquè molts dels que avui som aquí hem viscut en directe una dictadura que va devastar la moral d'un país. De la mateixa manera que molts dels que avui som aquí ens sentim encadenats a una Constitució Espanyola que ni tan sols hem votat i que és incapaç de donar resposta a una Espanya plurinacional que ens agradi o no és una realitat.

I hem arribat un any més a l'onze de setembre, els que hem tingut sort. I segueix el mateix debat. I no és el debat que voldríem a aquestes alçades. Voldríem poder donar i rebre arguments! Arguments per viure en una Catalunya independent els del Sí. Arguments per seguir pertanyent a l'Estat espanyol els del No.

Però el debat segueix al voltant del dret a l'autodeterminació.

Amb tot, l'1 d'octubre estem convocats a votar. Estem convocats després que el nostre Parlament aprovés una Llei del Referèndum impugnada en poques hores pel Tribunal constitucional i un decret de convocatòria que va córrer la mateixa sort. El poder judicial és ràpid quan vol.

Segurament la majoria voldríem haver estat convocats d'una altra manera. Però de debò algú pot creure que amb el govern de l'estat és possible un referèndum pactat? De debò que encara hi ha algú que ignori quantes vegades s'ha intentat que sigui un referèndum pactat? No hi ha hagut cap resposta davant la demanda reiterada, pacífica i pacient de la societat catalana d'expressar-se democràticament.

Es condemna el fet de voler votar.

Es condemna el que per mi és l'essència de la democràcia. El nostre dret. I aquest és el dret que defensaré d'aquí al dia 1. Només ho sé fer així. I així ho he manifestat per escrit a la Presidència del govern de la Generalitat, com tantes altres alcaldesses i alcaldes que també ho han fet a tot Catalunya. Centenars.

I el meu compromís és amb tot el poble de Caldes, els del Sí i els del No. Perquè em sento responsable del meu poble i considero que és la meva obligació que el meu poble pugui expressar lliurement el que vol. I si m'hi jugo el que sigui que m'hi jugui (les amenaces a alcaldes i alcaldesses no s'han fet esperar) no és pel Sí a la independència, que ens quedi clar. Sinó pel Si al Referèndum. Pel Sí al dret a votar i expressar-se. Pel Sí a la democràcia. Perquè tots vosaltres el dia 1 d'octubre pugueu dir lliurement Sí o pugueu dir lliurement No.

I el meu compromís potser té un punt d'egoista. Perquè mentre em mantinc ferma en les meves conviccions sento que visc a l'estat que voldria viure, a l'estat que vol escoltar la veu d'un poble, a l'estat que és coherent amb la Carta de les Nacions Unides de les que és estat membre, i que justament defensa el dret d'autodeterminació dels pobles.

No a l'estat de les fotos que recorden les èpoques més fosques que hem viscut. La dels lladres i corruptes erigits en garants de la democràcia, la dels hereus de les vergonyes més profundes que ara diuen avergonyir-se de que algunes vulguem votar.

Gràcies per tanta constància i tanta paciència, i com ha dit aquests dies Sor Lucia Caram (en una frase que em va agradar molt) "Que el respecte a la pluralitat i el sentit comú imperin en aquest moment tant delicat. No perdem el nord ni el sentit de l'humor".

Visca Catalunya.